

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА
1992

chitanka.info

Всичко се обърка, понеже Петко отиде от сутринта да си вземе помощите за безработни, но не се беше прибрал до десет часа. Към девет и половина Дарина приключи с храненето и преобличането на Сашко и взе неспокойно да снове от балкона до прозореца и обратно, за да види не се ли задава мъжът ѝ. Тя лекомислено остави детето без надзор и когато все пак отиде да го пригледа, го завари да вади ризата на баща си от кофата, където я беше накиснала. Дарина закъсна с частица от секундата, изпусна хлапето и то повлече дрехата по цимента. Майка му се втурна след него, подхлъзна се на мократа диря, падна на пода и толкова силно си удари крака, че ѝ притъмня. Надигна се с мъка, а през отворената врата до нея от хола долетя безгрижният смях на сина ѝ. Тя го последва, куцукайки. Детето със смях избяга в противоположния край на стаята и се скри зад секцията. Надникна иззад ъгъла и я погледна дяволито. Дарина вдигна ризата. Мократа дреха беше оставила голямо нацърбено петно на пода. Сашко доверчиво излезе от скривалището си и тя с все сила го удари. Той се разрева колкото му глас държи, а тя съжали, че го е ударила, защото и да го биеше, и да не го биеше, нов килим нямаше как да си купи. Този ѝ го бяха подарили родителите ѝ още преди изборите за Велико народно събрание. Застанаха на опашка в едни часа след полунощ, за да си вземат номерче и после чакаха три дена да им дойде редът. Редуваха се. Така беше тогава, нямаше килими. Нищо нямаше. А сиренето беше с купони. Това им беше сватбения подарък. Омъжи се веднага, щом завърши училище, а беше забременяла малко преди това. Може би в деня, когато дойде демокрацията. Плюс минус седмица. Тогава Петко си работеше спокойно в държавното предприятие и на нея и през ум не ѝ минаваше, че е възможно да го съкратят, както се случи преди два месеца.

Детето плачеше така жално, че Дарина се сапикяса. Прегърна го, целуна го, а след като се успокои, го остави в кошарката да си играе с олющеното дървено автомобилче, останало от нейното детство. Изпра на ръка ризата на Петко, пералнята отдавна беше сдала багажа, а пари за нова не се виждаха отникъде, и я простря. Хвана я яд на него, че беше настоял непременно днес да му изпере непременно тази риза, за да си я облече утре на интервюто за работа, защото му носела късмет.

Часовникът удари един път. Десет и половина. Трябваше да прави нещо, за да не се притеснява. Ако излезе на пазар, ще се разсее,

и без това нямаха вкъщи кой знае какво за ядене. Навлече на детето шушляковото яке, отбеляза си не ум, че джобът се е разпрал. Трябва да го зашие, преди да се е скъсал съвсем, за да върне дрехата като му омалее в приличен вид. После братовчедка ѝ вероятно пак щеше да го даде на някое дете. Сашко беше едва третото момченце, което го носеше. Дарина го върза в количката, без да обръща внимание на енергичните му протести и двамата изхвъркнаха навън.

Хладният дъх на облачния есенен ден ѝ донесе смътно безпокойство. Защо ли Петко се бавеше толкова? Дали не му се е случило нещо лошо? Едва бе направила няколко крачки по улицата, гумата на предното ляво колело се разцепи на две и се изтърколи по бордюра и продължи по платното. Дарина заряза количката, хукна след гумата, настигна я, хвана я, върна се тичешком и я закрепил на мястото ѝ и тръгна да слиза от тротоара, за да пресече. Рязко изскърцаха спирачки и лъскав „Мерцедес“ за малко не върхлетя върху количката и детето ѝ. „Кола! Кола! — извика радостно Сашко. — Кола!“ Майка му замръзна от ужас. Автомобилът се закова на сантиметри от тях. Косматият му собственик с хавайска риза, крайно неподходяща за сезона и безброй златни верижки по козината си, изпсува, даде газ, профуча край тях и изчезна зад ъгъла, като ги засипа с облак изгорели газове.

Дарина забута количката към пазара, но тревогата за Петко се върна с нова сила. Дали някой подобен тип не беше върхлетял върху мъжа ѝ? Тя съжали, че той получава социални помощи. Ако не получаваше, сега щеше да си е при нея жив и здрав.

Разярените крясъци на побеснял селянин прекъснаха нерадостните ѝ мисли. Не беше забелязала кога Сашко се е пресегнал и е взел от най-близката сергия златиста медена круша. Не си беше дала даже сметка, че са стигнали до пазара. Тя се извини на продавача и дръпна крушата от ръцете на детето с намерение да я върне. То обаче категорично отказа да я даде, стисна я здраво и сладък лепкав сок потече по якето, което трябваше да връща. Принудена беше да плати, но Сашко толкова се беше разгневил, че изобщо нямаше намерение да допусне на майка му да се размине толкова лесно. Освен че ревна пронизително, той я ритна и тя отхвъркна назад. Успя някак да се закрепил на краката си, но закачи сергията и по улицата се пръснаха

круши, ябълки, моркови, домати и изобщо всичко, каквото можете да се сетите.

Ругатните на продавача достигаха до нея като през мъгла. Не беше в състояние нито да се отбранява, нито да избяга. Като че ли физическите ѝ сили, волята ѝ и желанието и да живее се изпариха. Стоеше объркана в центъра на събиращата се тълпа и не знаеше какво да прави. Детето отхапа от немитата круша. Мозъкът ѝ регистрира този факт и вероятността плодът да е пръскан с отровни химикали. Ръката ѝ механично посегна към сина ѝ, без да е наясно какво точно иска да направи, но увисна във въздуха. Селянинът се възползва от вцепеняването ѝ, грубо дръпна от другата ѝ ръка портмонето, което тя все още стискаше и ѝ взе всичките пари. Дарина пак не направи нищо. Не, всъщност направи. Прибра си портмонето, разбута сеирджиите и тръгна към дома си, като с усилие тикаше количката с внезапно умълчалото се дете.

Постепенно вцепенението се разсейваше. Колкото повече идваше на себе си, толкова по-силно я завладяваше дива ярост към Петко. Със закъснението си той беше станал причина за всички тези беди. Само да си дойде, закани му се тя, само да се прибере, ще му дам да се разбере!

Яростта събуди у нея неподозирани сили, прогони апатията, тревогата и умората. Тя се върна обратно по-бързо отколкото беше отишла на пазара, настойчиво позвъни, но никой не ѝ отвори. Хлад сви сърцето ѝ. Отключи припряно и трескаво обиколи и двете стаи. Нямаше и следа от Петко. Всичко си стоеше така, както го беше оставила, включително и петното от мократа риза на мъжа ѝ на килима в хола. Къде ли се е дянал? Хвърли се към телефона, но слушалката беше глуха и мъртва. Ами да, не си бяха платили и вече са им го изключили. Ако го е смачкала кола, няма как да ѝ съобщят. Стори ѝ се, че вижда разръфани парчета от тялото на мъжа си, стърчащи изпод колелата на бляскав „Мерцедес“. Дано поне някой се сети да измъкне документите му от кървавата пихтия. Сашко напомни за себе си с нечленоразделни крясъци и Дарина се сепна. Върна се в антрето, където го беше забравила вързан в количката и го развърза. Детето протегна ръчички към нея. В момента само ѝ пречеше. Какво щеше да го прави без баща? Как ще го изхранва? Може би ще го даде в интернат. Ще се хване да чисти входове и като събере някой лев, ако изобщо събере, ще си го вземе... Не, едва ли ще го вземе, защото няма

да има пари да го прати на училище. Кой знае колко ще струва след пет години образованието! Нещата се променяха толкова динамично, че тя изобщо не можеше да си представи бъдещето.

Часът отиваше към дванайсет. Трябваше да предприеме нещо. Не можеше просто така да чака да ѝ съобщят за смъртта на мъжа ѝ. Без да обръща внимание на детето, въпреки че сърцето ѝ кървеше от мъка за него, тя позвъни на отсрещната врата и помоли съседското момиче да постои при малкия.

Дарина излезе отново и тръгна към спирката на автобуса. Не знаеше накъде да върви. Къде ли плащаха сега помощите? В бюрото по труда или в пощата? Миналия месец беше в бюрото по труда, но дали и сега е там. Всичко беше толкова несигурно... По съвсем друг начин си беше представяла живота си през деветдесетте, а като си помислиш само, че едва след девет години ще дойде 21-и век, новото хилядолетие... Или да върви направо в „Пирогов“? Или в полицията? ... Изведнъж се сети, че момичето на съседите се изкашля. Може да е от цигарите, но може и да е болна от грип и като едното нищо да зарази детето. Откъде ще вземе пари за лекарства? Антибиотиците вече бяха поскъпнали десет пъти, цените скоро сигурно щяха да се качат още. По радиото съобщиха за застудяване. Дали ще се окаже способна да спаси детето си? То ще зъзне в студения панелен кафез, въпреки че ще струпа върху му всички одеала, които има, ще плаче, после плачът му постепенно ще затихне и него няма вече да го тресе, челото му няма да гори повече, ще става все по-студено и по-студено. Лицето му ще изгуби цвета си, вече няма да е червено, а бледо, все по-бледо... Телцето му ще издава противна сладникава миризма... Това не е нейното дете, а парче развалено месо. Нима човек може да се превърне в парче развалено месо? Може би щеше да намери сили у себе си да роди пак дете. Но от кого, след като Петко го беше убила онази кола? И как изобщо ще забременее със спирала? А тази спирала може да ѝ пробие матката и тя да издъхне самотна, подгизнала като сунгер в собствената си кръв. Какво от това? По-добре да умре, след като Петко и Сашко ги няма вече. Какво друго ѝ остава?

Вратата на апартамента се отвори пред нея, преди да е позвънила. Беше се върнала, без да разбере. На прага застана Петко и ѝ се усмихна. Камък ѝ падна от сърцето, но облекчението трая само миг. Внезапно я завладя подозрение. Тя мина покрай мъжа си все едно, че

го нямаше, влезе в хола и се закова пред съседското момиче. То угаси цигарата си в пепелника и се надигна от дивана. Яркото червило върху сочните ѝ устни сякаш беше избледняло. От какво ли? Не гледаше ли гузно? Не се ли бяха целували? Не беше ли закъснението на Петко номер, за да останат насаме? Ами ако е бил у тях през цялото време и никъде не е ходил?

— Току-що влизам — разнесе се зад гърба ѝ гласът на Петко. — Имаше огромна опашка. Нямаше как да ти се обадя, извинявай.

Сашко стана от гърнето, инсталирано в средата на хола и с голо дупе се запъти към майка си.

— Ма-мма — каза той.

Умът на Дарина с хирургическа точност регистрира факта, че синът ѝ за пръв път произнася думичката „мама“, но не почувства смисъла на станалото. Не можеше да откъсне очи от пепелника, в който все още димеше небрежно смачканата цигара със следи от червило. До него в чинийка на цветенца от единствения ѝ сервиз се мъдреше злополучната круша, разрязана на две. Не стига, че Петко ѝ изневеряваше, а беше предложил на любовницата си плода, напоен с нейното горчиво страдание! Каква гавра!

Синът ѝ се спря на крачка от нея, приклепна и като я гледаше с обич право в очите се изака върху килима, точно на мокротото, оставено от ризата на баща му. Дарина се хвърли към него, хлапето обви ръчички около шията ѝ, тя притисна лице към него и се разрида.

Миризмата на ако я задави и ѝ се доповръща. Петко я прегърна, но тя го отблъсна, защото от него в потвърждение на съмненията ѝ силно я лъхна на дамски парфюм.

— Беше ти набарал парфюма — каза Петко, — едва му го измъкнахме.

Дарина грубо блъсна детето в ръцете на мъжа си, избърса си сълзите, взе от банята гъбата и кофа хладна вода и се зае да почисти акото.

Колкото повече търкаше, толкова цветовете на килима ставаха по-ярки и сред тях агресивно избиваше червеното. Аленото леке проникна в нея, блъсна се в мозъка ѝ и я заслепи. Тя остави гъбата и се изправи.

Петко седеше на дивана и ядеше по-голямата и по-сочна част от крушата, онази, която не беше смачкана. Сашко не се виждаше

наоколо. Дарина взе ножа от чинийката с другата половина от плода и седна в скута на мъжа си. Той я погледна и тя прочете в очите му закачлива питанка, т.е. желание за еротични наслади. Сложи ръка на темето му, наведе главата му назад и тилът му опря в стената. Той ѝ се подчини охотно и се усмихна. Дарина здраво го хвана за косата, дръпна го рязко и с все сила удари главата му в стената. Той изгуби съзнание, преди да разбере какво става. Тя нагласи ножа високо в горната част на челото му, на по-малко от сантиметър от корените на косата и старателно го заби под кожата. От болката той дойде на себе си. Отвори очи и я погледна изумен. Тя заби ножа по-дълбоко. Той изрева и обезумял се метна встрани, но тя успя да го задържи в мъртвата си хватка. Сама се учуди на силата си. Нагласи ножа стабилно под кожата и го придвижи от ляво на дясно към средата на челото. Той раздвижи устни, сякаш се опитваше да каже нещо, но тя натика в устата му остатъците от крушата заедно със семенниците. Прочете в очите му няма молба за пощада, която не можа да понесе и го удари през лицето. Очилата му се разбиха на хиляди блестящи остри стъкълца и част от тях се забиха в очите му. Разкъсаните му очи изскочиха от кухините и потекоха по бузите му като сълзи на любов и разкаяние. Тя му отрязва скалпа и го хвърли в краката му. От нечовешката болка той сякаш придоби свръхестествена сила, освободи се от смъртоносната ѝ прегръдка, изплю крушата и изрева. Дарина не беше в състояние да слуша този рев, защото я изпълни със съчувствие. Тя грабна изкривените рамки на очилата и ги заби в гърлото му. Ревът премина в бълбукане и заглъхна в задавено хъркане. Тялото му изгуби силата си, но все още продължаваше да се мята насам-натам. Тя разшири с пръсти зейналата в гърлото му рана, напипа гръкляна, дръпна го и го извади. Разкъсаните вени щръкнаха като прекъснати жици и от тях рукна кръв. Трупът омекна и се отпусна. Тя се смъкна на пода и седна на килима с топлия кървав орган в ръце. Дишаше учестено, трепереше. Завладя я безгранична пустота. Сигурно е много по-хубаво да те убият, помисли си, отколкото ти да убиеш...

— Ина! — долетя някъде безкрайно отдалече гласът на Петко — Лошо ли ти е? Ина!

Дарина обърна към мъжа си празен поглед. Той коленичи до нея, но тя не го видя. Усещаше, че стиска нещо в ръката си и не смееше да погледна какво е. Нещо студено, но не с хладната студени на метал, а

мокро и лепкаво. Освен това и смрадливо. Миризмата я върна в реалността и тя се престаши да погледне. Стискаше парцала с акото на сина си. Главата я болеше непоносимо. Петко с тревога се взря в нея, после нерешително протегна ръка и я погали по косата. Тя сграбчи ръката му и я целуна. После въздъхна и осъзна, че всичко си е както преди: и непочистения килим, и безработицата, и това, че нямаше пукната стотинка, а съседското момиче ѝ се хилеше от дивана... Гневът ѝ лумна с нова сила. Не можеше повече да живее в такъв ад. Някой ден, рано или късно, щеше да приключи с него. Само трябва да изчака подходящ момент, такъв непременно ще има. Само трябва да бъде по-търпелива и... да не ѝ пука.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.